

Teorie endogenní peněžní nabídky představuje jeden ze základních stavebních kamenů postkeynesovské ekonomie. V posledních dvaceti letech prochází tato teorie bouřlivým rozvojem, nicméně z hlediska teoretických východisek politiky centrálních bank je stále opomíjena. Za jeden z možných důvodů tohoto stavu je možné považovat různorodost přístupů k endogenitě peněz v rámci postkeynesovské ekonomie. Postkeynesovské ekonomii tak schází obecná formulace peněžní endogenity. Přirozeně se tedy můžeme ptát, zda je vůbec možné reinterpretovat stávající pojetí endogenity – strukturalismus a horizontalismus – do obecnější teorie.

Tato práce se snaží na tuto otázku nalézt odpověď. Kriticky se staví k pokusu Giuseppeho Fontany o reinterpretaci strukturalismu a horizontalismu do obecnější teorie. Fontana dle mého názoru nesprávně interpretuje rozdíly mezi oběma pojetími endogenity a příliš se soustředí na jejich grafické znázornění. Bohužel, druhý přístup k reinterpetaci, který je založen na detailní analýze vzájemným rozporů, ukazuje, že rozdíly mezi horizontalisty a strukturalisty nadále přetrvávají, přičemž některé z nich jsou velmi závažné. V této práci tedy docházím k závěru, že reinterpetace strukturalismu a horizontalismu do obecnější teorie zatím možná není, a zamítám tak svou původní hypotézu.